

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součková a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Antonína Koukala ve věci **žalobce: N. T. S.**, zastoupeného Mgr. Zdeňkem Honzíkem, advokátem, se sídlem Plynární 6, Plzeň, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti proti rozhodnutí Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 6. 2003, čj. 59 Az 391/2003

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ministra vnitra ze dne 20. 6. 2003 čj. OAM 376/AŘ-2002 byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o udělení azylu a to jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu) s uvedením, že azyl se podle ustanovení § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu neuděluje. Žalovaný ve výroku uvedl též, že na žalobce se nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce dne 7. 8. 2002 žalobu k Vrchnímu soudu v Praze, kde uvedl nesouhlas s rozhodnutím žalovaného s tím, že žalovaný nepostupoval ve shodě se správním řádem, když si neopatřil řádně veškeré důkazy, nezjistil skutkový stav věci úplně a v důsledku toho nebyla správně posouzena žádost žalobce o přiznání postavení uprchlíka. Namítal, že již ve správním řízení uváděl, že jediným důvodem pro udělení azylu není pouze ekonomický důvod, ale i politický, neboť v jeho zemi mu není umožněn politický rozvoj, tento důvod měl být tedy žalovaným zjišťován a posuzován, namítá, že nebyly rovněž prověřovány důvody pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu. V žalobě

vyjádřil žalobce nespokojenost s průtahem řízení, když žalovaný nedodržel třicetidenní ani šedesátidenní pořádkovou lhůtu pro ukončení odvolacího řízení. Z uvedených důvodů požadoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a zrušil i rozhodnutí první instance, neboť vykazovalo stejné nedostatky a požadoval úhradu nákladů řízením které mu vznikly.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 11. 6. 2003, čj. 59 Az 391/2003 tak, že žalobu zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

V odůvodnění svého rozsudku se soud žalobními body podrobně zabýval, uvedl, že žalobce jako důvody své žádosti o udělení azylu území ČR uváděl opakovaně pouze ekonomické důvody, a pokud uváděl žalobce ve správním řízení, že politický režim v jeho domovském státě mu neumožnil politický rozvoj, nelze v žádném případě z takového prohlášení dovodit, že důvody žalobcovy byly politického charakteru. Naopak, ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobce nebyl nikdy nositelem žádného politického přesvědčení, ani členem politické organizace, politicky se neangažoval. Z jeho tvrzení není ani zřejmé jaký politický rozvoj měl na mysli. Žalobce vyjadřoval především nespokojenost se svojí ekonomickou situací, že ve vlasti neměl dostatek finančních prostředků, nemohl sehnat práci, subjektivní pocit nespokojenosti se stáním režimem, byť reálně podložený s hospodářskou situací, nezakládá sám o sobě strach z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu a tento pocit není také ještě politickým přesvědčením.

Soud v rozsudku, napadeném kasační stížností rovněž uvedl, že námitka žalobce spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu správním orgány, není důvodná, neboť tyto se zabývaly všemi tvrzeními žalobce, nebylo však jejich povinností poučovat žalobce o tom, jaké skutečnosti či jaká tvrzení jsou relevantní pro vyhovění žádosti o udělení azylu, ani se sugestivně dotazovat na důvody, které žalobce sám neuváděl.

Soud přisvědčil žalobci, že správní orgány sice nedodržely lhůtu pro dokončení správního řízení dle správního řádu, jedná se však o lhůtu pořádkovou a její nedodržení nemělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, nemohlo tedy vést ke zrušení rozhodnutí pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Pokud správní orgán nezjišťoval důvody pro udělení humanitárního azylu, soud uvedl, že žalobce sám o udělení humanitárního azylu nežádal, jeho udělení je závislé na správním uvážení správního úřadu, o takové žádosti nebylo tedy vedeno řízení.
Protože soud neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí, žalobu zamítl postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Plzni podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost.

Kasační stížností podanou k poštovní přepravě dne 10. 7. 2003 napadá stěžovatel rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 6. 2003, čj. 59 Az 391/2003, jako důvod kasační stížnosti uvedl, že řízení před správním orgánem mělo vady, sám navrhoval celou řadu důkazních prostředků, které nebyly prověřovány a nebyly ani součástí spisového materiálu postoupenému soudu, Krajský soud v Plzni tedy vycházel z neúplného spisového materiálu, který nebyl k žalobě přiložen, proto navrhl, aby byl rozsudek Krajského soudu v Plzni zrušen a věc vrácena k dalšímu řízení.

Protože kasační stížnost neobsahovala veškeré náležitosti, krajský soud vydal usnesení, kterým stěžovatele vyzval, nechť uvede, z jakých důvodů ve smyslu § 103 s. ř. s. rozhodnutí napadá a uvede rovněž, kdy mu bylo napadené rozhodnutí doručeno. K výzvě soudu stěžovatel ve stanovené lhůtě doplnil kasační stížnost, uvedl, že důvodem kasační stížnosti je § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a poukázal na vady, spočívající v neúplnosti spisového materiálu, na jehož základě bylo Krajským soudem v Plzni rozhodováno, aniž by však již uvedl, které konkrétní části spisu, či důkazy, dle jeho názoru chybí. Jako datum doručení rozsudku uvedl den 11. června 2003.

Žalovaný nepodal ke kasační stížnosti, po výzvě soudu své vyjádření.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti podané kasační stížnosti, přezkoumal tedy nejprve, zda kasační stížnost je podána včas a zda je přípustná. Rozsudek soudu, napadený kasační stížností, byl zástupci stěžovatele doručen 26. 6. 2003, kasační stížnost byla podána osobně dne 10. 7. 2003 a je podána včas. Kasační stížnost je přípustná, stěžovatel je zastoupen advokátem.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek soudu v souladu s ustanovením § 109 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Kasační stížností namítá stěžovatel, že jako důvod pro podání kasační stížnosti spatřuje v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., když soud vycházel z neúplného spisového materiálu, přičemž stěžovatel neuvedl, která část spisového materiálu nebyla soudu předložena, nebo kterou část konkrétně nevzal soud při přezkoumání rozhodnutí žalovaného v úvahu.

Nejvyšší správní soud je při přezkoumání rozsudku soudu, napadeného kasační stížností vázán důvody kasační stížnosti; to však neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Rozhodování soudu o kasační stížnosti je ovládáno principem kasace, soud tedy provádí jen důkazy nezbytné k tomu, aby mohl rozhodnout, v rámci své přezkumné činnosti sleduje, jak soud, který ve věci rozhodoval, zhodnotil důkazy, jak se vypořádal s tvrzením žalobce a důkazy navrženými či předloženými.

Stěžovatel uvedl jako důvod podání kasační stížnosti § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Nejvyšší správní soud však v kasační stížností napadeném rozsudku Krajského soudu v Plzni takovou vadu neshledal. Takové výtce stěžovatele nemůže Nejvyšší správní soud přisvědčit, neboť jak ze správního spisu a rovněž tak z podrobného odůvodnění kasační stížností napadeného rozsudku, je zcela zřejmé, z jakých důkazních prostředků žalovaný vycházel, že při odmítnutí azylu vycházel z vlastního podání stěžovatele – žádosti o azyl a rovněž z osobního pohovoru se stěžovatelem, v němž tento opakovaně uváděl pouze ekonomické důvody a rovněž tak touhu po politickém rozvoji, žádné jiné důvody stěžovatel neuvedl, tuto skutečnost soud přezkoumal a v odůvodnění rovněž uvedl, že ekonomické důvody nejsou v žádném případě důvodem pro udělení azylu a to ani azylu humanitárního.

Soud se zabýval podrobně námitkami stěžovatele uplatněnými v žalobě, když rovněž mimo jiné uvedl, že je nucen vycházet při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí, uvedl, že žalobce jako důvody své žádosti o udělení azylu na území ČR uváděl opakovaně pouze ekonomické důvody, a pokud uváděl žalobce ve správním řízení, že politický režim v jeho domovském státě mu neumožnil politický rozvoj, nelze v žádném případě z takového prohlášení dovodit, že důvody žalobcovy byly politického charakteru. Naopak, ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobce nebyl nikdy nositelem žádného politického přesvědčení, ani členem politické organizace, politicky se neangažoval, subjektivní pocit nespokojenosti se stáním režimem, byť reálně podložený s hospodářskou situací, nezakládá sám o sobě strach z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu a tento pocit není také ještě politickým přesvědčením a pokud uváděl žalobce ve správním řízení, že politický režim v jeho domovském státě mu neumožnil politický rozvoj, nelze v žádném případě z takového prohlášení dovodit, že důvody žalobcovy byly politického charakteru. Z jeho tvrzení není ani zřejmé jaký politický rozvoj měl na mysli. Žalobce vyjadřoval především nespokojenost se svojí ekonomickou situací, že ve vlasti neměl dostatek finančních prostředků, nemohl sehnat práci, subjektivní pocit nespokojenosti se státním režimem, byť reálně podložený s hospodářskou situací, nezakládá sám o sobě strach z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu a tento pocit není také ještě politickým přesvědčením.

Z odůvodnění kasační stížností napadeného rozsudku je zřejmé, že jsou jasně označeny důkazy, z nichž žalovaný čerpal svá skutková zjištění, skutkový stav byl zde přiléhavě právně posouzen.

K námitce stěžovatele, že soud nevycházel ze všech podkladů a důkazů, které navrhoval při žádosti o poskytnutí azylu, tyto že nebyly nikterak zjišťovány ani zkoumány, Nejvyšší správní soud uvádí, že prozkoumal celý správní spis i soudní spis, nezjistil, že by k některým námitkám či podkladům předloženým stěžovatelem nebylo přihlédnuto, avšak stěžovatel neoznačil žádné konkrétní údaje či skutečnosti, které měly být při přezkoumání krajským soudem pominuty a protože Nejvyšší správní soud vázán rozsahem kasační stížnosti, rozhodl, jak je uvedeno ve výroku.

Jestliže cizinec v řízení o udělení azylu vůbec netvrdil, že je pronásledován či diskriminován ve smyslu ustanovení § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., není rozbor politické situace a stavu dodržování lidských práv ve státě, jehož občanství cizinec má, nezbytný.

Sám stěžovatel, pokud se chce v cizí zemi ucházet o azyl, musí uvést skutečnosti a důvody, pro které o azyl žádá a to již ve správním řízení, které předcházelo řízení soudnímu.

Pokud ani sám stěžovatel neuvedl požadavek udělení humanitárního azylu před správním orgánem, neuvedl ani důvody hodné zvláštního zřetele, které by mohl vzít správní orgán v úvahu při rozhodování o udělení humanitárního azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu, neuvedl ani důvody pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, nemůže již soud přihlížet k takovým případným novým námitkám, soud přezkoumával pouze, zda správní orgány nepochybily v řízení o udělení azylu.

Proto žalovaný správní orgán i soud prvního stupně postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelem neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a jako takovou ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. Protože úspěšný žalovaný žádné náklady neuplatňoval, ostatně mu žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, soud mu právo na náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. října 2003

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu